

Karanlık Mektuplar

— azaptar · 18 Haziran 2012

sana kayıp ruhların yaşadığı
o karanlık sisli küf kokulu
ve birazda örselenmiş dilimle
çok uzaklardan sesleniyorum
yankılanan sesimi dinleyerek

ateş yakmıyor canımı
inan ki giderken bindiğin
o süslü son model araba kadar
ve ben ömrümce yağmura yoldaş olmamıştım
salladığın mendile ağladığım kadar

bir garip tiyatroydu aşkımız
sen ihtişamı ve güzelliğiyle büyüleyen
yaratılanların en fevkaladesi
bense seni güldüren maskesiz
boyasız bir palyaço
her sahne alışımında kalbinin gölgesinde
zevkten al al olurdu yanaklarım
oysaki küçümsendim
bilirdim
sevişirken yataktan itilmek gibiydi
bakışların

terkedildiğim gün hangi gündü acaba
fısıldadım kendime aynaya baka baka
yargıladım kalbimi
her seferinde beratını isteyen mahkum gibiydim
aciz mahsun ve üzgün
hangi günahın tohumuydum
hangi kutsal değerlere kafa tuttumda
başıma bunlar geldi
hangi çocuğun şekerini çaldım
gözyaşlarına acımadan
hangi şehvet duygusuyla

yeni yeşeren kızlara sarktım
kendime verebilecek bir cevabım yoktu
ekşimiş yemek gibiydim
ve hiç bir köpek yemezdi beni

renklerim soldu gözümde
herşey siyah ve beyaz
nefessiz bırakıyor bazen
sana sahip olamadığımı düşünürken
kalbime vuran ayaz
hatırla üç kasım günü o ağacı şemsiyeyi
dünyada hiç bir şey güzel değildi
yağmurun altında sana bakarak saklanmak kadar
artık hiç bir şey hissetmiyorum
seni vurmalıydım o gün
o adama giderken beyazlar içinde
bir kurşuna yok oluştu yaşamın o an gözlerimde
sana vaat ettiğim ölüm beni pençesine aldı
dilimden dökülen iki heceyle
-hain-

azaptar